

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Kon. goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr. 58 - gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD 's-Gravenhage t.684541
Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN 's-Gravenhage t.634101

W E E K B L A D

2de jaargang nr.18

nadruk verboden

21 december 1979

S T E R A V O N D

=====

Goeden avond, vrienden.

Daar zitten wij dan: Steravond. En allereerst heb ik een paar gegevens voor u van organisatorische aard.

Wij hebben ook deze maal een praktisch christelijke ritus - zij het door iemand die een oostersche school heeft gehad.

Wij krijgen zo dadelijk iemand, die de sfeer helpt opbouwen - U kent het verhaal wel, want dat is bijna elk jaar hetzelfde.

En dan hebt u mij als inleider. Wat betekent, dat ik toch enkele andere dingen moet gaan zeggen dan u normalerwijs van mij zou verwachten.

Het is n.l. een nogal spannende tijd waarin wij en vooral U leven. De situatie is nu en het komende jaar op aarde nogal gespannen. Er zijn ook nogal wat afwijkende groepen met een nogal gewelddadige inslag actief over de gehele wereld.

Dit betekent, dat onze grootste zorg voor dit jaar en zeker ook deze avond en dit moment het geven van vrede is.

Wij kunnen ons ook op ander gebied wel gaan concentreren op het een of ander, maar onder de omstandigheden heeft dit weinig zin.

Zo moet die geschiedenis in Iran helaas zijn natuurlijk verloop hebben. Wanneer dit n.l. niet zou gebeuren is de kans groot, dat er nog veel omvangrijker rampen geschieden.

Hetzelfde geldt voor andere gebeurtenissen zoals b.v. aardbevingen enz. enz. Misschien zouden wij er iets aan kunnen doen, maar het zou geen werkelijk resultaat opleveren, omdat dan vervangende ontledingen van bestaande spanningen onvermijdelijk zouden worden.

Het vinden van en geven van vrede is dus voor ons veel belangrijker. Maar vrede is, zoals u weet, in de eerste plaats een mentaliteit.

Zodra wij beginnen om hoe dan ook een ander te veroordelen hebben wij alleen daardoor reeds de vrede in gevaar gebracht.

O, het is moeilijk soms om dit niet te doen. Dat kan ik ook best begrijpen. En het is niet altijd geheel zonder redenen, dat u veroordeelt. Uw eigen parlement b.v. heeft in het zeer nabije verleden heel wat veroordelingen veroorzaakt bij zeer vele mensen.

Maar vrede is juist het vermogen om elkander te aanvaarden. En deze aanvaarding - een soort gelatenheid misschien ook - zou in de spanningen

van de komende periode wel eens het beste zijn, wat wij voor u en de gehele wereld kunnen uitstralen.

Nu weten wij heel goed, dat met alle pogen op een avond als deze vanuit hier onze invloed niet veel verder rijkt dan tot Nederland, een deel van België, een deel van Duitsland en een stukje Engeland.

Wij zijn nu eenmaal niet zo sterk dat wij in één keer de gehele wereld kunnen bereiken. Maar wanneer wij met alle inzet werken is onze invloed plaatselijk tamelijk groot en bereiken wij toch wel een gebied met een straal van meer dan 200 k.m.

Wanneer het u overigens interesseert: wij hebben het zo geregeld dat een aantal vergelijkbare bijeenkomsten met vergelijkbare beïnvloedingen plaats vinden in een korte periode van ruim een week en een groot deel daarvan valt in deze 48 uren.

Een deel van die bijeenkomsten is reeds achter de rug, anderen zullen over enkele uren eerst plaats vinden. Hierbij kunt u er vanuit gaan dat deze bijeenkomsten, gemeenlijk met een dergelijke werkingssfeer als voor u omschreven of iets kleiner over de gehele wereld plaats vinden.

Kortom: wij proberen met alles wat wij maar kunnen om iets aan de wereld te geven en de vrede onder de mensen enigszins te doen toenemen of tenminste te bevestigen.

Dat houdt in dat wij misschien toch wat minder dan normaal aandacht zullen geven aan die werkingen en zaken, die op een avond als deze gebruikelijkerwijze onder de aandacht komen.

Tussen haakjes, ik doel met de laatste alinea's zeker niet op de ondergang van de wereld of zelfs maar van het avondland. Misschien vreesde u al, dat het vanacht al over zou zijn. Maar dat is het zeker niet.

De vrede loopt op het ogenblik vooral gevaar in de mens zelf. Wanneer er overspannenheid komt in steeds meer mensen is de kans groot dat er in 1981 ook de wereldvrede in gevaar komt, zodat de gewapende vrede omslaat in een gewapend konflikt.

Daar wij alles doen wat maar mogelijk is, om deze ontwikkeling te onderbreken en minder algemeen te maken wilden wij voor dit doel ook gebruik maken van de mogelijkheden, die dit soort avonden ons biedt.

Wanneer u het hiermede niet eens bent, moogt u het rustig zeggen. Niet dat het iets uithaalt, maar zeggen moogt u het. Want wij houden ons strikt aan de regels van de nederlandse democratie.

Dat was het eerste punt op de agenda voor vandaag. Er is een tweede punt.

Wij zullen natuurlijk ook proberen krachten uit te zenden naar hen, die hieraan een bijzondere behoefte hebben. Wat betekent dat wij wel degelijk zullen trachten iets van de gewekte krachten te delegeren aan zieken, aan mensen die psychisch of geestelijk in moeilijkheden zitten.

Punt drie op de agenda: U bent hier gekomen en daarvoor moeten wij toch iets terug doen. Wat betekent, dat wij ook zullen proberen ook U op te laden met een bijzondere kracht. Een kracht die u wat meer zekerheid en wat meer vitaliteit geeft en daarnaast ook innerlijk mogelijk wat rustiger maakt.

Dat laatste zal voor u waarschijnlijk in deze dagen wel het belangrijkste zijn, maar het is ook het moeilijkst voor langere tijd te bereiken.

Daarna komen wij aan het laatste punt. Dit zal u wel bekend zijn. Dan komen wij aan de beruchte bakken hier. Want steravond is nu eenmaal de enige keer dat wij van de orde uw houten bakken gebruiken. Wij maken meestal liever bakken van onze eigen soort.

De voorwerpen in die bakken worden vervolgens ingestraald. En voor degenen die niet weten, wat dit betekent nogmaals het volgende:

Bepaalde stoffen en helaas vooral de edele metalen hebben een zodanige structuur dat het mogelijk is in de ruimte tussen moleculen, atomen en vooral de kleinste delen bepaalde spanningen toe te voegen die daarin dan langere tijd aanwezig kunnen blijven.

Wanneer wij instralen leggen wij dus een bepaalde trilling, een bepaalde kracht, vast in die voorwerpen.

Op het ogenblik dat u of degene die deze voorwerpen draagt nu innerlijk een bepaalde uitstraling vertoont - waarvan de betekenis in tegenstelling is met het bedoelde en vastgelegde in de materie - begint de daarin aanwezige energie en wel met behoud van eigen trilling, af te vloeien.

Zij vloeit dan in de voor haar geleidend geworden aura van de persoon en heeft zo een compenserende inwerking daarin.

Ook wanneer mentale uitstraling duidelijk maakt, dat u in een situatie vol onzekerheden verkeert, zal dit plaats kunnen vinden. De in de voorwerpen gelegde kracht zal dan - dit wordt bepaald door uw trillingsgetal en de werking van de ingelegde kracht - u in staat stellen rustiger te blijven en zo nodig de ontwikkelingen meer afstandelijk te bezien.

Wanneer het mogelijk is, hieraan nog iets toe te voegen zo is het wel een door ons eigen wezen mede bepaalde werking van de kracht, die gevoelig is voor geestelijke inwerkingen. Dit lijkt misschien en een nadeel, maar kan er toe bijdragen u van de werkelijkheid en in van sommige geestelijke belevingen meer bewust te maken.

Is het zover, dan heeft u het gehad en gaan wij verder naar de volgende bijeenkomst terwijl u geduldig even wacht tot het tijd is om de jassen te halen, ingeleverde voorwerpen af te halen en wat al niet meer.

Voor het zover is zouden wij u natuurlijk toe moeten roepen, dat wij u allen een zeer gezegend Kerstfeest wensen en een vrolijk, prettig en vooral voor u nuttig Nieuw Jaar.

Maar ja, dat kun je na de plechtigheid moeilijk doen. Ik zie het al voor mij: de celbrant is klaar met zijn zware taak en siddert na van alle inspanningen terwijl het medium, er half onder bezwijkt en stoot moeizaam nog uit: en prettige feestdagen, lieve mensen.

Dat gaat eenvoudig niet. Dat breekt de zaak evenzeer als een paus die tijdens een plechtige afsluiting van een groot concilie het laatste amen uitgalmt en zich dan omdraait om vrolijk te roepen: En maak je geen zorgen over het huwelijk hoor, daarover spreken wij later nog wel...

Zoiets kan eenvoudigweg niet. Vandaar de beste wensen bij deze. En begrijp nu goed, dat ik alles doe wat in mijn vermogen is om u wat te ontspannen.

Er komen mensen hier die denken: Nu gaan wij het doen. Wij. Maar onder de omstandigheden kunt u alleen ongeveer hetzelfde doen wat een voetbalsupporter doet wanneer het elftal op het veld is:

U kunt veel lawaai maken en doen alsof, maar meer niet. Daarom hopen wij dat u wel met ons mee zult denken, of beter met ons mee zult voelen, hoe de sfeer zich opbouwt rond ons.

Wij hopen ook, dat u zich aan die sfeer overgeeft. Redelijkheid is natuurlijk erg mooi, maar ja, wanneer je ziet hoeveel onredelijke zaken in de wereld als redelijk worden voorgesteld behoeft u heus niet bang te zijn om voor één maal, op één avond van het jaar iets van uw redelijk denken achterwege te laten.

Mogelijk is u ook opgevallen dat wij op deze avond - als de enige avond van het jaar - niet zijn begonnen u te vertellen, dat U zelf na moet denken.

Wij vragen u daarentegen om het werken en denken voor deze maal aan ons over te laten.

En wanneer u zich dan langzaam aan steeds meer in laat spinnen door een web van steeds sterker wordende krachten is het mogelijk, dat u in feite niet eens meer goed hoort, wat er gezegd wordt.

Maar ook dit is niet belangrijk. Belangrijk is, dat u in uzelf een ontspannenheid krijgt, waardoor u innerlijk iets van een gouden gloed en desnoods zelfs van wat zilveren licht gaat ervaren.

Het gaat om verbondenheid. De gehele wereld is vol van mensen die u spreken over solidariteit. Dit woordt betekent saamhorigheid. Maar een saamhorigheid bestaat niet alleen uit een voor elkaar opkomen.

Zij bestaat wel degelijk ook in een versmelting, in een langzaam maar zeker steeds weer samenkomen in een enkele wijze van denken en leven.

Ook dus een ogenblik te samen een sfeer, een stemming opbouwen die - het is toch al bijna Kerstmis - vanuit ons het vrede op aarde kan waarmaken omdat wij nu eenmaal allen van goeden wille zijn.

Ja, zo is het werkelijk. De mensen maken er altijd weer een heel verhaal van. Er moeten wonderen gebeuren. Zij roepen uit "als de Here wil.." Maar zij vergeten wel iets.

U zult het tijdens de kerstvoeringen wel weer eindeloos horen: het kerstkind, de Vredevorst, is op aarde geboren.

Deze Vredevorst heeft nu toevallig gezegd: waar 3 of meer van u in mijn naam en de naam des Vaders aanwezig zijn, daar ben ik in hun midden.

Wij zijn ook in de naam van Jezus en de Vader hier te samen. De rest kunt u er dan wel zelf bij denken. Maar dat betekent nog niet, dat wij dan meteen ook in staat zijn, alles met de krachten die Dezen ons geven, netjes te regelen op aarde.

Wij zullen moeten aanvaarden, dat de werkelijke vrede iets is wat in ons kan bestaan, maar waarvan wij uiterlijk de meest juiste vorm in feite niet eens van zouden kunnen beschrijven.

Soms is vrede niets anders dan een gouden zon, geëst in azuur. Een volgens ogenblik klinkt zij ons als een wiegeliedje en even daarna is zij opeens een steun geworden die het je mogelijk maakt overeind te blijven in de felste stormen.

Vrede is een wonderlijk iets. En wanneer wij bezig zijn daarvoor te werken kan niet een ieder met zijn eigen lievelingswensen aan komen dragen en stellen, dat hij of zij de vrede alleen op deze of gene wijze verlangt.

En er zijn nogal wat verschillen. De een wenst vrede voor Bresjnev - die binnenkort inderdaad toekomt aan zijn rusten in vrede. Een ander zou mogelijk liever vrede voor Carter wensen, maar die heeft zijn eigen denkbeelden over een verbinding met de Lord - en laat ons maar blij zijn dat dit geen uitgesproken warlord is.

Veel mensen wensen vooral wijsheid voor anderen. Dat zijn de eigenwijzen. En iedereen roept natuurlijk luid: vrede? Daar ben ik voor zolang zij maar op mijn manier bereikt wordt.

Aan zoiets moet je natuurlijk niet mee doen. Je kunt de wereld natuurlijk wel proberen te verbeteren door haar de hersens in te slaan, maar dan leeft zij niet meer.

En je kunt heus wel vrede afdwingen door een ieder te vermoorden, die het niet met je eens is. Maar ja, wanneer je zo bent, zie je alles eerst tollahn en daarna zie je ze vliegen. Dan blijft op de duur alleen de waanzin over.

Vrede is gebaseerd op aanvaarding. Vrede graaft heel wat dieper in je

dan al die denkbeelden die je hebt. Dieper ook dan de voorkeuren die je hebt.

En al die activiteiten, die je zo graag zoudt omtplooiën hebben er weinig of niets mee te maken.

Vrede is de saamhorigheid, de eenheid op grond van de basis, de werkelijke grondslag van ons bestaan. Of wij die grondslag dan God neomen, Christus of anders maakt verder niet veel uit.

Wij zijn deel van één werkelijkheid en het is die ene werkelijkheid die wij op moeten roepen. Want alleen daarmee kunnen wij werkelijk iets bereiken.

Natuurlijk speelt de eenheid daarbij een rol. Het bekende verhaal van de rijshoutjes: stuk voor stuk kun je die gemakkelijk breken. Maar maak er een bos van en je krijgt er nog geen bijl doorheen.

Zo moet het met ons zijn. Normalerweise hebben wij allen onze eigen denkbeelden omtrent al wat goed is, vrede is, bewustwording betekent. En dat mag zeker ook wel.

Maar vandaag mag dat niet. Vandaag willen wij nu eens de werkelijke kracht van de vrede oproepen, de werkelijke energien van de kosmos een kans geven hier door te breken zonder ons daarbij te breken.

Dat kan alleen, wanneer wij samensmelten tot een eenheid, wanneer elk afzonderlijk denken voor een ogenblik stilstaat en alleen nog de diepe emotionele erkenning van vrede blijft bestaan.

O ja, zo hoort het. En daar zitten wij nu. Ik ben bezig de zaak in te leiden en u zit in afwachting van iets beters voorlopig ook te lijden.

Met al die woorden probeer ik alleen maar u duidelijk te maken, waar wij vanavond mee bezig zijn. U hebt mogelijk bemerkt, dat de sfeer wat meer geladen is geworden ondertussen. O, het is nog niets bijzonders.

Zeker, er zijn heel wat geesten aanwezig. Het zijn er heel wat, die onze samenkomst opluisteren. Alleen moet ik het bestuur tot mijn spijt mededelen, dat zij niet bijdragen in de kollekte. Die middelen hebben wij niet meer.

Zij, u wij allen te samen bouwen een sfeer op en langzaam maar zeker ontstaat de mogelijk u reeds bekende koepel van kracht.

Mogelijk vindt u het een denkbeeld: een koepel van kracht bij dit lage plafond. Maar elk van ons heeft een uitstraling. En mogelijk zonder dat u dit bemerkt hebt zijn wij, terwijl u zich bezig houdt met alles wat ik zeg, bezig een eenheid van uitstraling op te bouwen.

In die uitstraling schakelt zich nu entiteit na entiteit mede in. En u kunt mij geloven dat die uitstraling werkelijk goed is. Wanneer ik alleen maar zie, hoeveel hoge ome's er al bij zijn....

Het heeft werkelijk stijl en doet enigszins denken voorlopig aan een plechtige samenkomst van een corps diplomatique of iets dergelijks. Er is al van alles aanwezig. De gezanten zijn er al, maar zo dadelijk verwachten wij ook de eerste ministers en de vorsten.

Om dit laatste op harmonische, mogelijk zeer hoge, trilling mogelijk te maken komt er zo dadelijk een tweede inleider, die door zijn werken met u dit mogelijk moet maken.

U reageert goed. U hebt het nu reeds mogelijk gemaakt dat wij een steeds sterkere greep krijgen ook op uw wereld. En dit is voor deze avond erg belangrijk. Uw medewerking in deze is wel een compliment waard.

Probeer a.u.b. nu steeds minder naar de woorden te luisteren, ook al is het op zich mogelijk niet zo onaangenaam, dat ruisen van een spraakwaterval.

De woorden zijn alleen een scherm. Daarachter verborgen ligt datgene

wat wij werkelijk doen.

Als er holderzienden aanwezig zijn O, ik zie er een paar. Goed, dan moet u maar eens opletten, wat er zich nu reeds achter mij opbouwt. Het is werkelijk de moeite waard om te zien.

U zult dan ook zien, dat wij bezig zijn u nu op een ander, meer geestelijk vlak te beïnvloeden. Wij zijn namelijk van plan er deze keer heel wat van te maken.

Die kracht is op aarde op het ogenblik hard nodig. Wanneer het niet zo zou zijn geweest hadden wij mogelijk gedacht: nu ja, het medium niet tot het uiterste belasten is beter.

Maar de wereld heeft kracht en vrede nodig en mogelijk hebt uzelf daaraan ook behoefte. Juist daarom bouwen wij reeds nu de spanningen en krachten op die u naar wij hopen steeds sterker zult gaan ervaren.

En denk nu niet: ach God, het is allemaal suggestie. Laat het zo heten wat mij betreft. Wat geeft het, wanneer je het maar ervaren kunt. Probeer nu maar eens een ogenblik werkelijk ontspannen te zijn. Zit heel relaxed, ook al is het moeilijk, wanneer je op een dergelijke stoel moet zitten. Sommigen zouden om voluit te kunnen zitten er nog wel een halve extra bij kunnen gebruiken ook.

Maar zo is het nu eenmaal en u zit nu eenmaal zo en niet anders. Probeer nu, even te vergeten wat er lichamelijk mogelijk met u aan de hand is.

Vergeet desnoods zelfs even waarom u nu hier zit. Probeer u alleen maar zo prettig mogelijk te gevoelen. Streef dit na zo goed als dit u mogelijk is.

Zo dadelijk krijgt u mooiere woorden te horen en mogelijk klinkt het anders in de oren, maar in feite komt het op hetzelfde neer: Wij moeten voor een ogenblik gewoonweg vergeten wie en wat wij zijn. U en ook wij aan onze kant.

Denk niet, dat wij wat meewarig naar u kijken en zeggen - terwijl wij ons op de borst kloppen - Kijk dat stel daar nu eens zitten. Die moeten allemaal nog overlijden, de armen. Wij zijn tenminste al dood. Neen hoor, zoiets doen wij niet.

(gelach) Zo wil ik het zien. Het is geen religieuze plechtigheid. Het is geen sacramentaal gebeuren, waaraan wij nu werken. Het gaat om het scheppen van een eenheid, een eenheid waar vrede bij behoort.

Een dergelijke sfeer kun je veel beter opbouwen wanneer men zich wat gezellig gaat gevoelen.

Dus geen lange plechtstatige gezichten. Wanneer je een te lang gezicht trekt schuur je je knieën nog en dan heb je er maar last van wanneer je weer naar huis gaat.

Het enige wat er op het ogenblik van belang is is dat ontspannen gevoel, die rust waarin wij weten, dat nu niets ons werkelijk zal kunnen beroeren behalve datgene, wat reeds in ons leeft.

Wat de wereld is en voor u betekent telt even niet. Wij zijn hier en langzaam maar zeker is er een afgeslotenheid ontstaan.

Zeker, er zijn nogal wat geesten, maar die ziet u niet en het heeft geen zin, u daarover druk te maken.

Trouwens, de eerste hoge ome's van de eerste categorie zijn er nu ook al, zodat ik dadelijk inleider nummer twee aan het woord zal moeten laten.

Nogmaals: U zit nu hier als een eenheid. U bent zelf niet meer die en die, mede lid van de Odv - hoe mooi dit ook moge klinken. U bent op het ogenblik alleen maar één klein deeltje van één kracht, die vrede moet gaan brengen. U bent alleen maar een deeltje van een enorme vitaliteit die het klankbord moet gaan vormen voor een hogere, voor een goddelijke kracht.

Wanneer je dit nu maar in de gaten hebt, geeft het niet, wanneer je eens lacht. En of u dan een keer wat hoest of proest, wie zal zich daar dan druk over maken?

U hoeft niet bang te zijn om de plechtigheid te verstoren, want er is geen plechtigheid. Er is alleen nog maar de eenheid.

Wij, eenheid, wij kunnen op dit moment reeds heel wat kracht verdragen. Wij kunnen op dit ogenblik al heel wat kosmische energie aan. Maar er is nog meer nodig.

Onze zekering mag niet doorbranden. En daar zorgen wij dan ook wel voor, dus u hoeft niet in stilte te denken "waar moet ik dan dadelijk zo snel een reserve zekering zoeken".

Wij moeten meer energie kunnen omvatten, meer kunnen opnemen. Wij moeten ook zelf a.h.w. steeds verder geladen zijn. Om dat nu mogelijk te maken krijgt u als tweede inleider een lieve gast, die zeer lange tijd in deze groep niet is doorgelaten.

Hij gaat u in feite bestoken met emoties, niet alleen met woorden dus. Wees er niet bang voor. Laat je zelf maar eens gaan. Dadelijk komt de klapper van de avond en voor u het weet bent u weer bij uw volle verstand. Er is werkelijk geen reden om bang te zijn voor een paar gevoelens, enkele emoties, laat staan om bang te zijn voor wat krachten.

Onze zeer dierbare vriend uit de orde en - ik mag wel zeggen nadrukkelijk - behorende tot de hogere echelons van onze orde, zal nu een tweede inleiding houden.

Onmiddellijk daarna krijgt u de celebrant. Zover mij bekend zal deze dan ook onmiddellijk en zonder meer met de ritus beginnen. Ik ga terzijde nu. En denk maar niet, dat ik er niet bij zal blijven.

Mijn beste wensen voor de gehele komende periode vergezellen u natuurlijk wanneer u naar huis gaat.

Onze gast, vriend en tweede inleider neemt nu het medium over.

-0-0-0-0-0-0-0-

Zo. Goeden avond.

Is dat een tijd geleden, dat wij met elkaar gesproken hebben? Maar ja, er is eigenlijk nog niet veel veranderd.

Hoe meer je je bezig houdt met het overzicht over de mensheid, hoe meer je eigenlijk denkt, "wat heb ik de mensheid lief ondanks alles."

De mensheid bestaat. De mensheid leeft. Die gehele mensheid in haar verdeeldheid en veelheid is eigenlijk Gods bevestiging, dat zij nog steeds de moeite waard is.

Het is soms een beetje moeilijk de mensheid lief te hebben. Maar onthoudt u dan maar één ding van mij: Wanneer je niet werkelijk jezelf lief kunt hebben, ga je de mensheid haten.

Zorg er voor, dat je jezelf lief kunt hebben als een deel van het goddelijke, als deel van het scheppende werk van onzen Heer. Dan is het gemakkelijker om de wereld lief te hebben.

Soms lijkt het wel eens, of er van die mensheid niet veel meer deugt. Ik heb in mijn tijd ook dat gevoel gekend. Men is ook bij mij gekomen, die groep boeren waarvan ik de herder meende te zijn en zei tot mij:

Luister, eerwaarde, u moet niet spreken over wat wij willen doen met het recht tot overpad over onze landen. U bent hier voor de gelovigen. Jezus heeft niet gezegd "zorg dat de boeren in vrede leven", hij heeft alleen gezegd "weest mijn lammeren en hoedt mijn schapen."

En ik heb hen geantwoord: bij die schapen behoren ook jullie, al zijn jullie in mijn ogen op het ogenblik eerder ezels.

Want zo was ik toen nog en dacht bij mijzelf dat het moeilijk is, die mensen met hun stugge koppen zonder meer lief te hebben. Want hoe was mijn leven toen?

Je brevierde wat, schreef eens een gedichtje en vroeg dan aan Ons Lieve Heer de kracht om voort te gaan. En toch had je steeds weer ergens het gevoel, dat je faalde.

Toen ik ouder werd, was ik niet meer zo daadkrachtig als eens, maar ik had mijn gelovigen wel meer lief dan eens. Want ik keek meer naar hun goede kanten en minder naar af die andere zijden.

Toen pas heb ik beseft, hoezeer een mens deel kan zijn van een gemeenschap. Niet meer de buiten alles staande herder, maar eerder een deel van een geheel. Alsof ik tot de stem was geworden van wat er in hen leefde.

De stem van wat er in anderen leeft ook. Wanneer wij onszelf kunnen gaan beseffen als gewoon een deel - of wij nu de stem zijn of iets anders - zijn wij eerst waarlijk mens.

Dan is het een beetje gemakkelijker geworden ook om niet meer bang te zijn voor het andere. Weet, u, dat andere roepen wij hier ook op, dat licht, die waarheid, waar je als mens zo bang voor bent.

Die dingen, die je voor jezelf niet eens wilt weten komen dan ook op ons aan. Niet als een erkenning, een verwijt of een goedpraten. Het is er gewoonweg, niet alleen omdat het deel is van ons, maar omdat het deel is van het gehele leven.

Wij, mijn beste, mijn dierbare vrienden, wij horen er bij. Wij staan niet apart. Wij staan niet nederig voor een troon. Wij zijn deel van het licht dat God uitstraalt.

Wij zijn niet alleen maar degenen, die misschien door Jezus verlost zullen zijn. Wij zijn de verlossing met Jezus. Wij zijn niet alleen maar de marionetten van het noodlot, wijzelf zijn deel van het noodlot.

Wij zelf houden alles bijeen. Wij hebben alle redenen om onszelf te aanvaarden zoals wij in dit besef ook alle redenen en alle besef bezitten om ook de mensheid als geheel lief te hebben. Er zijn geen grenzen.

Wij behoren bij elkaar. Wij zijn één geheel. Die uiterlijke kleine verschillen zijn mogelijk aardig wanneer je als mens wat wilt spelen; maar zij bezitten geen enkele werkelijke belangrijkheid.

Misschien dat u nu begrijpt waarom ik de mensheid en dus ook U zozeer lief kan hebben. Niet om uw uiterlijkheden, maar omdat u deel bent van hetzelfde waarvan ook ik deel ben, omdat de God die in mij spreekt tot mij ook spreekt vanuit u. Omdat de kracht die in mij leeft mij weerkaatst wordt uit u. Omdat ik al wat ik ben eerst beleven kan omdat ook u bestaat.

Dat is de zin van het leven. In een onmetelijke liefde moeten wij onszelf kunnen aanvaarden en alles, wat daarbij behoort.

Wanneer de vogel zingt in de avond weet zijzelf ook niet zo precies wat zij zegt. Maar wanneer die ijle geluiden samensmelten met schemerende bomen en de avondster die al even knipoogt naar de aarde, dan is het vogel-geluid een deel geworden van de schoonheid en zo ook de vogel zelf.

Het is de schepping van de schoonheid in dat moment, die telt. En zoals die vogel zijn ook wij deel - elk op eigen wijze - van al wat er is.

Soms zullen wij voor een ogenblik, zoals die vogel in de avond, de wereld en de schepping iets van schoonheid geven. Soms zullen wij ook zonder het te beseffen anderen dichterbij de werkelijkheid brengen.

Want die vogel dacht ook niet. Daar loopt de pastoor te brevieren,

laat ik eens wat schoonheid fluiten. Zonder te beseffen wat wij doen en wat wij voor anderen zijn brengen wij soms dat kleine moment van schoonheid, maken wij de liefde Gods weer kenbaar, geven wij weer het gevoel van zinrijkheid aan het geheel.

Maar wij beseffen het niet en zo zitten wij te wachten, te zien, elke dag van ons leven weer, wachtende waar het wonder wel vandaan zal komen. Vragen wij ons af, wanneer de geest, de Heer, de engel gods ons beroeren zal.

Dat is nu de fout die wij maken. Luister. Wanneer u directeur bent van een heel grote fabriek met wel 100 arbeiders, gaat u toch niet aan de juffrouw die het kantoor schoonhoudt vragen, wat u moet doen?

U gelooft het misschien niet, maar de geest Gods leeft in U. Zeker, die heilige Geest of hoe u het maar noemen wilt is ook in U.....

Dan mogen wij onze gewoonten behouden en zo nu en dan heus wel eens vergeten, dat dit een feit is. Maar in ons is de kracht. In ons leeft de waarheid. In ons is de weg.

Niet alleen in U of in mij, in een van ons, maar in ons allemaal. Hoe kunnen wij dan anders doen dan liefhebben? Dan mag je toch wel zeggen, ook tegen u, zoals u hier bij elkaar zit: O, mijn God, mensen ik houd van jullie?

Ik hou van jullie als een deel van de schepping. Je bent niet alleen want je bent deel van ons allen, van de gehele mensheid, geest en stof. Er is geen God die je verlaten kan, want God woont in je. Je bent deel van God, van de schepping, van al wat leeft, van de gehele kosmos.

Zou je dan jezelf nog haten, zou je jezelf nog verachten, omdat een deel van je wezen op dit ogenblik woorden spreekt, die je minder dan redelijk vindt?

Kom nou.... Niemand is onfeilbaar, ook al leert onze moeder de H. kerk misschien anders. Al die uitingen zijn maar een vlechtwerkje van de illusie. Daarachter ligt de waarheid van onze verbondenheid, ook met Jezus.

Wij zijn deel van de Christus omdat wij immers deel zijn van God? En wanneer ik jullie nu zo hier voor mij zie zitten ben ik geneigd te vragen of je wel weet dat je, met deze uitstralingen en met deze opbouw ondanks het voorbehoud dat zo hier en daar meeklinkt, net zo bent als de sferen?

Sferen waarin ik normaal pleeg te leven. Het verschil is alleen maar de manier van kijken. Maar jullie zijn nu reeds een gouden cascade van goddelijke kracht.

Op dit moment voel je je misschien zelfs al wat gezonder. Misschien ook niet. Waarom zou je? Kleine dingen tellen niet zo erg.

Daar is de gehele schepping, millioenen, ja ongetelde trillioenen van sterren en nog veel meer andere hemellichamen, werelden, reeksen van sferen, andere universa zelfs.

En u bent er deel van. Waarom zoudt u dan niet voor een ogenblik vergeten dat u een specifieke naam en een specifiek lot hebt met een geheel eigen familie en functie?

Dat komt zo dadelijk wel weer. Nu moeten wij de celebrant helpen. Want die celebrant zal proberen het eeuwige dat in ons woont op te leggen aan de illusies van verdeeldheid.

Laat ook ons dan deel zijn, een van geest met de stof en de geest en al dat andere zover en zo goed als wij maar kunnen.

Laat ons een ogenblik de kosmos liefhebben, de mensheid liefhebben en ook onszelf geheel aanvaarden.

Wanneer u dat kunt, zo kunt u waarlijk zeggen en terecht: hier zijn wij met onze Heer in ons midden. Hier zijn wij, niet verlaten of eenzaam meer, maar versmolten met de eeuwigheid.

En uit onze volle liefde voor het zijnde zelf willen wij ons wezen en beseffen mee laten gaan met deze pure en zuivere Kracht Gods, die de illusies kan doorbreken, die wakker kan roepen tot werkelijkheid, die de ware kracht wekken kan, die schuilt achter het mom van de krachteloosheid.

Ach ja, het roert mij met u te zijn. Als een deel van u en gelijktijdig als de droom van een oude gestalte - die ik eens in de stof geweest ben - keer ik voor een ogenblik terug tot een verleden, waarin ik die eenheid nog niet zozeer besepte.

U moet het mij maar vergeven dat ik, voor de celebrant komt, mijn grote godgegeven liefde voor U wil uitdrukken in een oud en op zich misschien vaak zelfs nutteloos gebaar....

..... dominus nostrum. Benedicamus te in nomine Patris en Filius en Spiritu Santus..... lux Deum descendat super vos

(het voorgaande gemompeld en slechts ten dele verstaanbaar.)

Ach ja, oude gebruiken zijn soms symbolen van de werkelijkheid. Ik heb u gezegd in de naam van de Vader, van de Zoon en de H. Geest, de drie vormen en heb daaraan toe gevoegd "en moge de geest en het licht des Heren op u neder dalen."

Een symbool voor dat, wat is. Moge God voor u een steeds bewuster deel van uw innerlijk en vooral geestelijk leven vormen.

Het woord is nu aan de celebrant van dezen avond....

-0-0-0-0-0-0-

Wij zijn te samen in de hand van de Almachtige God, in de naam van de kracht des levens en in de naam van de mensheid.

Wat kwaad zou kunnen doordringen, wat disharmonie ons zou kunnen storen wijs ik uit In de naam van het Licht, gaat heen, gij die slechts duister kent.....

Uit van hier, gij die slechts dromen baart. Keer terug tot uw duister of wordt één met het Licht in de Naam van de Almachtige. El, Jehova(?)

Dit is het uur, waarop de kracht zich moet manifesteren.

Opent uw harten voor de kracht opdat de geest in u nederdale opdat het licht in u gewekt worde opdat in ons de krachten kenbaar worden.....

Ik roep tot U, O heer. Zend uw Boden. Ik roep tot U o Heer, zend uw dienaren en laat hen met ons zijn, de zwaarden van licht, de klanken van uw heerscharen.

In uw naam die is geheiligd en verborgen, Gij die wel wordt genoemd Jehova, roep ik tot hen.

In de Naam van Hem, die is verborgen en gekend als Jehova, in de Naam van het verborgen Zegel roep ik U, Raphael, Michael, Gabriel, Uriel en al de uwen.

Ik zeg U, daalt af tot hier.... opdat de kracht van uw Heer in ons vervuld worde

Ik, de verborgene, gekend onder de naam Jehova en gebonden aan het zegel, zijnde het zegel, beveel U, Raphaël, Michael, Uriel en de uwen zowel als alle anderen :

Breng ons hier uw krachten en stort ze uit opdat vervuld worde de wil van Hem, die door mij tot u spreekt.....

Verenigt U, Krachten van Licht, met ons..... doorbreek de grens van illusie

Uw kracht gegeven hebbende zeg ik U: ik beveel u dit vanuit de verborgen Naam, Gehoorzaam.

Laat de kracht uitgaan..... opdat de vrede herleve in de harten der mensen

Ik neem nu alle kracht, uw aller kracht, gij hooggezetenen..... opdat rust en vrede heerse. Opdat de blinden ziend mogen worden en de harten der mensen weer spreken zullen in waarheid.....

Ik neem deze kracht en werp deze naar hen, die zonder kracht zijn. Ik zend de kracht in de grote Naam, de naam van de Levende, in de naam van hem die het Al beheerst, in de naam van de Schepper van hemel en aarde.

Ga uit. Breng rust. Breng vrede. Genees, helpt en doe het licht herleven in hen die menen in het duister gevangen te zijn.....

Dit zeg ik U in de zekere macht van de verborgen Naam die nu de mijne is

Ik heb, o Heer, gesproken uit uw Naam, Gij die deel zijt ook van mijn wezen.

Vergeef mij. Maar vrede is belangrijk, Heer.

Vrede o God, vrede o Jezus, de mensheid heeft de vrede nodig. Laat uw engelen verder gaan, laat hen uitdragen tot het laatste ogenblik deze Uw vrede en vergeef mij, zo ik onwaardig ben hun macht te bevelen.

Leen mij, O heer, uw gouden licht. Geef mij uw gouden licht.....

Weest gezegend en gesterkt door de kracht opdat gij in uzelve vrede moogt vinden, opdat uw twijfels en kwalen verdreven mogen worden, opdat gij bewust zult leven, steeds meer bewust deel van de kracht die is uit Hem, die met u is.....

(zeer lange pauze)

Volgens de gebruiken neem ik thans de kracht en het gouden licht, de kracht ook van het witte licht, opdat dezen bevestigd mogen worden in deze tekenen van materie opdat deze tekenen U allen bevestigen en steeds weer herinneren aan de kracht die in uw is en de verbondenheid met de Eeuwige, het Levende Licht, opdat dit Licht u nimmermeer moge verlaten

Vreest het duister niet. Het zal geen macht over u hebben tenzij gij het vreest.

Werk met de kracht, u gegeven, opdat ook in en voor anderen deze kracht werkzaam moge worden..... opdat zij steeds meer de nieuwe tijd mogen beleven, steeds meer eenheid moge ontstaan tussen allen op aarde en in de sferen

...zijn werk is gedaan. Nog gaan de engelen rond. Nog bent u met hen verbonden.

Zij zullen u geven wat u kunt aanvaarden. Moge de vrede van onze Heer en Schepper, ons aller Kracht, in uw leven met u zijn en in u bevestigd zijn tot aan het einde van uw dagen en bij uw ontwaken in het Licht.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

d.d. 21 december 1979. (het eerste onderwerp werd taalkundig aangepast, de tweede spreker en de celebrant woordelijk weergegeven. Enkele onduidelijk gesproken namen en zinnen zijn naar beste weten weer gegeven)

N.B. Gezien de noodzaak, het medium enkele vrije dagen te gunnen, zal onze eerste bijeenkomst in 1980 plaats vinden op 3 januari - cursus - en zal de eerste vrijdagavondbijeenkomst plaats vinden op 4 januari.

Redactie en medewerkers aan dit blad wensen U allen een zeer voorspoedig 1980 en hopen, dat ons blad ook in het komende jaar voor U een bron van inspiratie zal zijn.

(uit een schoon woord 1954)

D. jaren zijn het tikken van de klok
die leven heet
de tijd slaat met zijn wrede stok
tot je vergeet
de levens die waren
de vergane jaren
de droom van de tijd
voor de eeuwigheid
die niet kent het gaan van de jaren
de jacht van de tijd
en het jachtende zoeken
maakt tot gevonden werkelijkheid.

Leef dan uw jaren
verdroom niet uw tijd
leer ervaringen sparen
tot de werkelijkheid
u een maakt met al
(ifragment)